

عنوان مقاله:

اخوت انسانی و پیامدهای اخلاقی آن در عرصه جهانی (برپایه اندیشه آیت الله جوادی آملی)

محل انتشار:

دوفصلنامه حکمت اسرا، دوره 4، شماره 3 (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسنده:

حبیب الله بابایی

خلاصه مقاله:

اخوت انسانی بر اساس مولفه های مشترک و فراگیر فطری میان آدمیان شکل می گیرد؛ بنابراین می تواند نوعی اخلاق حداقلی به وجود آورد که در عین حال، در عرصه عام جهانی موثر باشد. برادری میان انسان ها، نوعی از خودگذشتگی (self-sacrifice) در روابط انسانی را در پی دارد و همزیستی جهانی را تسهیل می کند. علاوه بر این، برادری، روابط انسانی میان ابنای بشر را قوام می بخشد و با تمهید مولفه های انسانی، زمینه را برای صورت بندی «اخوت دینی» و «اخلاق ایمانی» در جوامع دینی (یک دینی، یا چنددینی) فراهم می سازد. در حقیقت، اخوت ایمانی و دینی صورت کمال یافته ای از اخوت انسانی است؛ نه تنها زمینه ستیز میان آدمیان را از بین می برد (کارکرد سلبی)، بلکه به دلیل کمالی که در آن نهفته، انسجام و پیوستگی میان انسان های غیردیندار را نیز امکان پذیر می سازد (کارکرد ایجابی).

کلمات کلیدی:

اخوت ایمانی، اخلاق ایمانی، اخوت انسانی، اخلاق انسانی، از خودگذشتگی، اخلاق جهانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1399055>

